

Ний лѣтиме за свобода
Кръвъ да лѣмъ днесъ . . .“

Твърдитѣ и нервни думи на воеводата внушили Енглендеру, че само благоразумието може да спаси войнишката му честь и живота на екипажа: той подалъ ржка Ботйову, съ което му изразилъ уважението си къмъ неговия подвигъ, къмъ дѣлото на българската свобода —, и поелъ едно писмо, съ което воеводата успокоявалъ пасажеритѣ и внушавалъ капитану прѣдопрѣдѣления фактъ:

„Господинъ капитанъ!

Господа пасажери!

Имамъ честь да ви заява, че на този параходъ се намиратъ български бунтовници, на които азъ съмъ войвода.

Съ цѣната на нашия добитъкъ и на нашитѣ сѣчва, съ цѣната на голѣми усилия и жертвуване на нашитѣ имоти, най-сетнѣ съ цѣната на всичко, което ни е скъпо въ този свѣтъ, ние сме си доставили (безъ знанието и въпрѣки прѣслѣдванята на властитѣ въ страната, чиято неутралность ние респектирахме) нуждното, за да се притечемъ въ помощъ на нашитѣ възстанали братя, които се сражаватъ тѣй храбро подъ българския лъвъ за свободата и независимостта на нашата мила бащиния — България.

Ние молимъ господа пжтницитѣ да се не безпокоятъ и да сѣдатъ мирни. А пъкъ на васъ, г-нъ капитане, трудниятъ дългъ ми повѣлява да ви поканя да прѣдадете кораба на мое разположение до дебаркирането, като ви заявявамъ въ сщето врѣме, че вашето най-малко съпротивление би ме хвърлило въ мжчната неизбежность да употребя сила и, въпрѣки желанието си, да си отмъста за гнусното приключение върху парахода „Германия“ въ Русчукъ, 1867.